

POSUDEK MAGISTERSKÉ DIPLOMOVÉ PRÁCE

Název práce: *Serge Reggiani, důležitost nenápadnosti*

Autor posudku: Mgr. Nataša Slavíková

Diplomová magisterská práce Václava Hrziny se jeví jako poněkud problematická. Jejím hlavním kladem je její samotné téma. Herecká dráha méně známého francouzského herce Serge Reggianiho totiž bezesporu patří k méně probádaným aspektům evropské kinematografie; zdařilé a pečlivé rozkrytí tohoto problému by mohlo svůj obor zajímavým způsobem oživit a obohatit. Diplomová práce Václava Hrziny ale bohužel tento vytýčený úkol zcela nenaplnuje.

Struktura diplomové práce Václava Hrziny aspiruje na standardní uspořádání. První část se pokouší o teoretickou klasifikaci filmového herectví. Druhá komentuje konkrétní filmy vlastními postřehy spíše osobního než ryze analytického rázu; Hrzina nepřibližuje dané prvky tak jako spíše svůj vlastní pocit z nich. Závěrečná třetí část pak předkládá pokus o zobecňující konceptualizaci celé stati.

Za pozitivní prvek prvního „bloku“ lze zcela jednoznačně označit zmínky některých zásadních teoretických, či filozofických textů vztahujících se k filmové teorii, či případně samotnému herectví. Problémem ale je skutečnost, že místo toho, aby Hrzina dané texty důsledně představil a metodologicky využil, tak je buď jen ve zkratce komentuje, nebo pouze nejčastěji upozorňuje na jejich samotnou existenci, konstatuje sice jejich základní teze, ale aniž by je více přiblížil nebo zhodnotil jejich přínos pro zpracovávané téma. Navzdory tomuto problému lze však jako pozitivní skutečnost vnímat, že diplomantovi při přípravě práce rukama prošly texty Denise Diderota, Bély Balázse, nebo především Waltera Benjamina.

Druhý „blok“ Václav Hrzina koncipoval jako „procházku“ po některých z filmů, ve kterých se sledovaný herec Serge Reggiani objevil. V této části je problematická především skutečnost, že nebyla dostatečně vysvětlena a obhájena selekce komentovaných filmů; čtenář textu tak netuší, proč autor píše o snímcích, o nichž píše, a nikoliv o jiných filmech ze značně bohaté Reggianiho filmografie. Samotné komentáře jsou velice stručné a nabízejí buď kusé postřehy, nebo spíše doplňují rozšiřujícími informacemi konkrétní filmové tituly. Ne vždy se tak poznámky Václava Hrziny vztahují k herecké charakteristice francouzského herce; práce zároveň ani neklasifikuje pozici herce ve filmových dějinách, tedy kromě banální skutečnosti, že jako francouzský herec hrál ve francouzských filmech.

Jako nejméně zdařilý se ale nakonec jeví až třetí „blok“. Přestože autor míní svou práci uzavřít zobecňující konceptualizací, tak pouze stručně nastiňuje jednotlivé herecké metody a dále bez odůvodnění opakuje celé odstavce napsané již do prvního teoretického bloku práce. Tato třetí závěrečná část pak tedy nepůsobí jako koncepční naplnění a shrnutí, ale spíše jako doplnění zbývajícího rozsahu diplomového textu.

Protože dosavadní posudek ve spíše zobecňujícím tónu komentoval Hrzinův text, tak nyní budou zmíněny některé zejména faktické chyby předložené práce. Marcello Mastroianni nebyl, jak autor uvádí francouzský herec; nejen že byl italské národnosti, ale také drtivá část jeho rolí spadala pod italskou produkci. Při zmínce o italském

neo/realismu Hrzina tvrdí, že klíčovou hodnotou byla fotogenie a obraz jako takový. Ve skutečnosti však tyto prvky vyznávala spíše francouzská filmová avantgarda dvacátých let, vůči které se italský neo/realismus naopak vymezoval. Zásadní nepřesnosti pak také obsahují poznámky vztahující se k francouzské nové vlně. Brigitte Bardot nebyla hvězdou zrozenou v nové vlně, naopak byla režiséry nové vlny pouze využita jako produkt francouzské tradice kvality, tedy proudu, vůči kterému byla francouzská nová vlna v radikálním opozičním postoji. Zároveň není pravda, že by byl Jean-Pierre Melville režisérem nové vlny. Tento tvůrce platil spíše za jejího mentora: nikoliv však z důvodů estetických, ale pro svou schopnost produkovat, natáčet a distribuovat filmy nezávisle na zavedených produkčních strukturách. Ve výčtu chyb by bylo možné pokračovat, ale postrádalo by to většího smyslu. Daný výčet zde byl vypsán jen pro ilustraci Hrzinovi autorské nedůslednosti.

Negativa předkládaného textu pak lze shrnout pod charakter nepřesností, nedůsledností a jen těžko přehlednutelné uspěchanosti. Zmíněné rysy pak lze sledovat hned v několika rovinách samotné práce. Text obsahuje velké množství pravopisných chyb (především poměrně často „vypadávající“ interpunkci), obsahových a odborných nepřesností, či odbornou literaturou nepodložených smyšlenek, zcela chybí poznámkový aparát a nedostačující je i práce s využívanými prameny.

Přes zmíněnou problematičnost magisterské diplomové práce Václava Hrziny ji lze navrhnout k přijetí a obhajobě s hodnocením dobře. Některé uvedené informace o méně známém francouzském herci Serge Reggiani lze považovat za nikoliv přínosné, ale minimálně dostačující pro přijetí předloženého textu.

3.10.2016